

ZIMSKA POKRAJINA PRI METLIKI

PO OTONU JULIJU BIERBAUMU — PAVEL GROŠELJ

Štiriindvajset dni
že sneži.
Usmili se bog!

Črez polje in log,
črez dol in črez breg
sneg, samo снег,
sneg vseokrog.

Posebno tam doli
okoli Metlike.
Kot metle pošastno velike
štrlijo topoli
brezizrazno
v ozračje prazno.

Na njih pa sedijo gavrani, črni, kot saje.
Prhaje
dvigajo krila in glasno vrešče.
Avbé!

Črni gavrani — in snežno polje!
Da so ljudje, porekli bi ho in ha!
Ker so gavrani — pa pravijo kra!
To pa pomeni pri njih poleg „da“
tudi „ne“.

Pa kaj bi zato, saj vseeno nam je.
Saj nismo gavrani.
Osem fantičev prihaja iz gozda ob strani,
drug za drugim gredo po gazu
kot goske.

Zmrznjene noske
imajo, ušesa zardela,
nič več ni družbica naša vesela,
tudi nogé jih skelijo v vetru in mrazu.
Lahko bi slišal jih, ko govorijo,
da prepogosto se to v tej zemlji dogaja.
Poleg vsega še en volk se nahaja.

V kratkem pa
odfrčijo gavrani
drugam,
tudi fantiči v poljani
niso več tu, temveč tam.
(Menim: odšli so neznanokam.)
Sneg se stali, in volk se iztegne.
Pa saj nas zanimati to ne utegne.